

LYŠKÁNORA 34

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Traven 1053 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

** Motta tohoto čísla * Takže popořádku * Tklivý příběh osamělého chlapce **

** Darlenův životní příběh * Stanovisko řídícího liscannorské školy **

** Stůžnost na pana Lambarda, manžela Wulpin Zivrilové **

** Starostenská kniha * Liscannorské obecní a majetkoprávní zákony * Novinky liscannorské **

** Otevření obchodu s towarem rozličným * Pod čarou **

Motta tohoto čísla

*„...To já puđu na záchod. Ale s Alwynnem...”
Wulpin Zivrilová*

*„...Musíme zjistit, kde je ten úděl...”
Melchizedech*

*„...Já vodrodím a hned zase pojedu...”
Wulpin Zivrilová*

Takže popořádku

Darlen Moorhed

Takže popořádku budu vyjasňovat některá nedorozumění.

Proč nebyla moje odpověď na Getdův výmysl v minulé Lyškánoře?

Protože jsem neměl možnost Getdovi svůj životopis předat před vydáním obecního občasníku. Svou poněkud delší odpověď jsem začal psát, stejně jako novinky, krátce po přečtení 32. čísla ve chvílkách odpočinku mezi učením se na mistrovskou zkoušku v Nurnu, pro mě tolik důležitou. Když jsem dopsal, Getd byl neznámo kde a mně ležely kusy pergamenu na stole. Když jsem se vrátil z přestupu, Getd byl již doma a všichni měli Lyškánoru přečtenou a já ji dostal až jako poslední. Getd se mne mohl zeptat v zájmu objektivy občasníku, kterou má jistě na zřeteli, zdali mám odpověď napsanou. Zvláště potom, co dostal od Myšilova a Yalla články, ve kterých píš, že se o nařčení vůbec nezajímám. I moje

chyba.

Co se týče Moorhedova bratrstva a jaké postavení v něm zaujímám...

Již neexistuje Moorhedovo bratrstvo, zmizelo spolu s Nargelem Moorhedem, hlavou onoho spolku. Neexistuje již hodnou řádku let. Převzal jsem jméno bratrstva a přijal je za vlastní, aby nebyla zapomenuta dávná přátelství a skutky, které byly vykonány. V Moorhedovu bratrstvu nebylo pevných postů, byl jen vůdce Nargel, několik zkušených dobrodruhů a ostatní, ke kterým jsem patřil já.

Roste Jantern, roste, vzácné poklady plodí...

Převzácná semena jsme přivezli ze Země karwellské. Ale plody nevydrží dlouho, je nutno je rychle zpracovat do lektvarů či je šťávy zbavit, a tu uchovat. Jak se stalo. Podle pana Joachalena mají léčivou moc a proto šťávu z plodů uložil jsem u pana Rhandira, obecního učitele, jenž zůstává po celý rok ve vesnici a neopouští ji na předlouhé výpravy do širého světa. Víte snad o někom lepším, u koho by plody měly dlít, než u pana Rhandira? Je to muž vzdělaný a uvážlivě použije léku. Na mdloby je vědro studené vody.

Jantern nepovažuji za majetek obce, jak mylně tvrdí Myšilov. Plody dostali ti, kteří pro ně měli použití. Čekáním na vůdce příští výpravy, který by plody rozdělil, by ony objekty zájmu nemusely přežít. A dražba? Nechtěl jsem ovoce tak vzácné poměřovat zlatem. A zvláště z první úrody. Při rozdělování byla družina z Karwellu celá,

všichni ještě žili, kdo chtěl, mohl si vzít plod a lektvar z něj vytvořit po dohodě s alchymistou.

Rok je dlouhá doba. Příště bude dražba patrně nutná.

Maja, družka Burbbagova...

Nejdříve k vyjasnění toho, jak se to opravdu seběhlo. Nabyl jsem dojmu, že Maja není v obci příliš oblíbená a po smrti Burbbaga by nemusela mít lehký život. Proto jsem jí nabídl, že jí zařídím návrat do její domoviny. Odmítla, což bylo pochopitelné. Druhý návrh, že zjistím, zda by ji nepřijal Burbunův děd Šak, také odmítla. Nabízel jsem odstupné ve výši třech tisíců za malý dřevěný srub. Až později jsem seznal, že dům má mnohonásobně větší podzemní část, a proto částka povýšila na pět tisíc.

Měl jsem dost času na přemýšlení. Vystěhování Maji byla hloupost, stejně jako některá slova, která jsem značně horkokrevně vyřkl. Za svůj neuvážený čin a slova se omlouvám.

Maje se z vesnice nechce a Burbun má nárok na dům svého otce, proto bych chtěl učinit Maje následující návrh. Bude-li chtít, může se nastěhovat zpět do domu, kde až doposud žila. Dům vybavím scházejícím nábytkem a nabízím odstupné za způsobené nesnáze ve výši tisíc zlatých. Vše ze svých peněz. Prvotní odstupné, pět tisíc zlatých, je nutno vrátit, neboť se jedná o obecní peníze. V případě souhlasu se samozřejmě ruší část liscannorských novinek o prodeji tohoto domu.

Závěrem...

Ze svého postu starosty obce Liscannor odstoupit nehodlám. Chybu, kterou jsem udělal, hodlám napravit. Pro obec jsem neudělal nic, co by bylo vidět. Jen se snažím dát dohromady starostenskou knihu a pořídit nákres okolí Liscannoru. Zasloučení vědí, že to není jen tak jednoduchá práce.

Tklivý příběh osamělého chlapce

Yall Rebled z Hedu

Stíny se pomalu rozestupovaly a

obrysy postav začaly nabývat konkrétnější podobu. Stále však bylo všechno zahaleno oblakem mlhy. Bylo slyšet řev, sténání a nesrozumitelné výkřiky. Pak vše náhle ustalo a byla tma...

Malý Eonn se neklidně převálil. Ten sen jej pronásledoval již strašně dlouho. Nevěděl přesně čeho se týká. To co se mu vracelo noc a noc se kdysi dávno skutečně odehrálo. To bylo tehdy když Eonn ještě pil mateřské mléko. Všechny vzpomínky na ten den byly nejasné a nekonkrétní. Marně si někdy lámal hlavu jestli to tehdy byla skutečnost nebo jen představa. Báł se na to zeptat. Jednou to zkusil, ale dostal naloženo potěhem. Bití se báł. Ale musel na to myslet stále. Také si pamatoval na časté hádky mezi jakýmsi brunátným mužem malého vzrůstu, které vedl večer co večer s jeho macechou Wulpin. Uf, šla z něj hrůza. Ten muž jednoho dne zmizel a již se nevrátil. A pak po nějakém čase se k nim nastěhoval Lambard. Macecha mu nakázala, aby mu říkal tatínku. Lambard byl jiný než ten malý vztekklý muž. Někdo by možná řekl, že Lambard byl dar od bohů. Potíž byla v tom, že ne vždy takový dar prostí lidé ocení. K Eonnovi se choval pěkně. Vyprávěl mu pohádky, pral mu šaty a stlal postel. Přesto však z něj měl Eonn hrůzu. Často jej totiž viděl, kterak celý od krve stahuje z kůže nějaké ulovené zvíře. Srnu, koloucha, zajíce. Eonn měl zvířata moc rád a pohled na jejich mrtvá těla páraná nožem v něm vyvolával panický strach a nutkání zvracet...

Nechtěl znovu usnout. Báł se, že se ten sen vrátí. Nevěděl kolik je hodin, ale do svítání bylo ještě brzy. Byl sám v podkrovní místnosti. Všude kolem na stěnách byly kůže zvířat, které ulovil jeho nový otec Lambard. Eonn se nemohl zbavit pocitu, že ty kůže jsou živé a že spolu mluví. Brrr, mluvící kůže. Pokrývka přetažená přes hlavu mu mnoho klidu nedodala. Nakonec zpocený vstal a s očima otevřenými hrůzou se vydal ke dveřím. Přikrývku pevně držel v náručí. Otevřel dveře a poslouchal. Všude bylo ticho. Pomalu sestupoval po dřevěném schodišti do přízemí. Pečlivě se vyhnul sedmému schodu, neboť věděl že vrže. Pak se opět zastavil a dlouze naslouchal. Z dolní místnosti bylo i přes

zavřené dveře slyšet chrápání jeho macechy Wulpin, která tvrdě vyspávala hojně požívání kuzgusu, primitivního alkoholického nápoje. Vedle ní spal poctivým a zdravým spánkem Lambard. Spolu s nimi tam spal i několikaměsíční kojeneček. Eonnova nevlastní sestra, které se občas v Liscannoru s trochou ironie přezdívala "Dcera lovců medvědů". Naštěstí i on spal. Eonn si dodal odvahy a pomalu otevřel venkovní dveře, zatajil dech a znovu je zavřel. Nezaskřípaly. Oddychl si a vydal se za dům, kde byla stáj. Uvnitř byl Eonnův němý kamarád, osel Rutger. Eonn vlezl dovnitř. Sporné měsíční světlo dopadlo na udusanou zem. Na slámě ležel starý osel. Okamžitě Eonna poznal. Radostně hýkl a v pohledu jeho smutného oka se zalesklo. "Tsss, tiše Rutgere, tiše". Osel vstal a olízl Eonnovi tvář. Ten jej na oplátku podrbl a řekl mu několik lichotivých slov. Pak si utlal na slámě a konečně usnul posilňujícím spánkem...

Ráno. "Vstávej Eonne, maminka tě hledá. Musíš jít do školy", Lambard zahýbal spícím chlapcem. Eonn se posadil, vymetl si slámu z vlasů, zívá a pak se od Lambarda odtáhl. Lovcův příchod z nelibostí zaregistroval i starý Rutger. Lambard byl příliš dokonale než aby si toho povšiml. Eonn si protřel oči, zbalil si deku a poslušně šel za Lambardem. "Jak to, že si zase chrápal u toho blbýho vosla?!", uvítala jej "maminka" Wulpin. Eonn mlčel. "Mám se tě ptát stokrát, nebo co?!", Wulpin zvýšila hlas. Eonn začal natahovat moldánky. "Dělám ti něco, spratku. Mám tě fakt seřezat, abys měl proč rvát...". "Počkej miláčku, někde jsem slyšel, že někdy se na děti musí pokojnou cestou. Dát jim příklad a tak", vložil se do řeči dobrý Lambard. "Tebe sem se na nic neptala! Běž si lovit!", okřikla jej Wulpin a pokračovala směrem k Eonnovi: "Tak co! Proč si spal v tý stáji u toho pitomýho zblášenýho vosla?!", "...já, já... nevim", zajíkal se malý Eonn. "Tak já ti něco povím. Eště jednou tam budeš chrápat, tak ti zpřerážím hnáty a toho vosla podřežu!", Wulpin stále nemohla Rutgerovi zapomenout to, že v manželském loži spal její bývalý manžel Zivril raději s oslem, než s ní. Její vztah k Eonnovi byl složitější. V pralese u divokého lidožravého kmene platily jiné

zákonitosti. Slabé děti se zabíjely, neboť ne vždy byl dostatek jídla, aby se všechny uživily. Zákon přírody byly neúprosné. Na nějaké lítosti nebyl čas, kmen musel přežít. Pak přišli Nurnští a divoška Wulpin se k nim přidala. Přestože to nebyli žádní beránci ani vykladači dobrých mravů, je třeba říci, že civilizace se na nich určitým způsobem podepsala. Wulpin se tak naučila, že nemusí všechno jíst syrové, že existují takové věci jako je občasná koupel a tělo se halí do něčeho jako jsou šaty. Wulpin vše nově dychtivě hltila. Dokonce se naučila alespoň trochu psát a číst. S nadšením zjistila že za tu nejpřirozenější věc, kterou po ní v pralese mohl kdykoliv požadovat jenom trochu silnější samec, se dají požadovat peníze. Odtud pocházelo oněch dnes již legendárních třista zlatých. A tak poznala trpaslíka Zivvila. V té době se již přirozeně pohybovala v šatech, tvořila souvětí, věděla kolik co stojí a byla schopná spát pod pevnou střechou v domě z kamene. Byla to bouřlivá léta. I zatoužila po založení rodiny. Zivril nakonec souhlasil. Oba spolu uzavřeli téměř tajný sňatek a nastěhovali se do společného domu. Z nějakého důvodu však Zivril odmítal plnit základní manželské povinnosti, což pro horkokrevnou divošku bylo zjištění dosti šokující. Wulpin toužila po dítěti. Po tom malém tvorečkovi, který se dá tahat za vlasy aby následně nádherně pištěl. Zákon přírody se v ní probudil naplno. Všechny ostatní ženy v Liscannoru vesměs děti měly. Wulpin sice nechápala, proč se o ně tolik starají, chovají je na klíně, kupují jim roztodivné hračky a vůbec kolem nich poskakují, jako by snad takový tvor byl všechno na světě. Z pralesního života však dobře věděla, že dítě znamená zachování rodu a pokračování života. Téměř každý den se hádala se Zivrilem a stále více nenáviděla osla Rutgera, který mu byl očividně milejší nežli ona. Zivril nakonec kapituloval. Ne snad, že by vyhodil Rutgera z postele a začal se věnovat manželským povinnostem. Ne, tak hluboko ten hrdý trpaslík opravdu neklesl. Na jedné výpravě se však zmocnil dítěte cizího. Pravda, předtím kvůli tomu musel odpravit jeho rodiče a dokonce údajně dlouho váhal zdali nemá tomu mrňousovi raději rozšlápnout hlavu, ale na nátlak Wulpin ho nakonec raději unesl, aby

měl doma klid. Tak se dostal malý Eonnek do Liscannoru. Věčně nabručený Zivril k němu však paradoxně postupně získal mnohem větší vztah nežli Wulpin. Ke konci by se tento vztah dal nazvat i láskou. Wulpin se zpočátku o Eonna i starala, ale dlouho jí to nevydrželo. Chtěla své vlastní dítě. Dítě, které bude nosit ve svém lůně a které skutečně porodí. Nakonec Zivril svolil i ke sdílení společného lože a k plnění manželských povinností. Pak však zasáhl osud a Wulpin zůstala sama. Zivril již potomka zplodit nestačil a padl v boji. Wulpin osaměla. Zbýl jí pouze nemilovaný a nevlastní Eonn a osel Rutger, ke kterému měla vztah ještě horší. Když jí díky neopatrnému pití podezřelých magických sajrátů ještě narostl místo ruky pařát, zbýl jí na celém širém světě jen ten kuzgus. Na ubohého Eonna neměla čas, když nebyla opilá, tak byla na výpravě s dalším nurnským kumpánem z Liscannoru. Po tu dobu dávala Eonna k vdově Chinské. Postupem času se malý Eonn nesmírně těšil na tyto týdny, kdy byla jeho macecha pryč z vesnice a on bydlel u Chinských. Děsil se dní, kdy bude muset být neustále ve střehu a dávat pozor na to, aby neprovedl něco co se nebude jeho náladové maceše líbit. To byl ještě malý a spousta věcí nechápal. Když spousta věcí nechápal ani dnes, kdy již chodil do liscannorské obecní školy. Když si Wulpin přivedla do domu poloboha Lambarda, mohl by si kdekdo myslet, že se Eonnův život zlepší. Nezlepšil. Lambard Wulpin naprosto nekriticky zbožňoval (konec konců vzít si za manželku divošku s pařátem asi opravdu vyžaduje pořádnou porci lásky, když neuvažujeme o úchylce) a ve své dokonalosti naprosto Eonna přehlížel. S dětmi to Lambard neuměl. Wulpin se s ním narodilo vlastní dítě a Eonn na tom byl ještě hůře než předtím. Vzhledem k tomu, že Lambard na výpravy nechodil, neboť mu všichni ostatní "byli volní", nedávala ho již Wulpin k Chinským. Zbýl mu doma jen jediný přítel, staříček osel Rutger. Ten Eonnovi opácel stejnou mincí. Přitom byl Eonn přemýšlivý a hodný chlapec, který se zajímal o všechno možné. Byl však velice drobný, neboť jeho praví biologičtí rodiče patřili k národu tzv. trpasličích trpaslíků...

"...zbal se a táhni teďka do té pitomý školy a běda ti jestli se budeš cestou zpátky někde trajdat!", křičela Wulpin dále na ubřečeného Eonna. Tomu se částečně ulevilo, neboť věděl, že kázání a nadávání je u konce. S kručícím žaludkem se rychle otočil a pádil k obecní škole...

"Eonne, Eonne. Chlapče nezdrárný. Už jsi tady měl být před hodnou chvílí. Co s tebe bude? K výuce se musíš dostavovat včas", pokáral zrudlého Eonna řídící Rhandir. "Pro...promiňte, už... už se to víckrát nestane", vykotal ze sebe rozpačitě Eonn a posadil se do lavice. Rhandir si jen povzdechl. Měl toho malého zrzavého chlapce docela rád. Jenom kdyby nebyl tak nesoustředěný a roztržitý. Rhandir sice dobře tušil, že to nemá doma Eonn jednoduché, Liscannor byla příliš malá vesnice na to, aby se v ní hned všechno nerozneslo, ale jak mohl vědět o Eonnových bezesných nocích, o jeho strachu z věčně zakrváceného Lambarda a o častých změnách nálady opilé macechy. To Rhandir zdaleka tušit nemohl...

Liscannorskou jednotřídku společně s Eonnem navštěvovaly tento rok už jen dvě dívky. Obě byly starší nežli on. Jmenovaly se Nilien a Naria. Obě se chovaly přesně tak, jak se malé slečny většinou chovají. Věčně se něčemu smály, stále si něco špitaly, občas se pohádaly a den dva spolu nemluvíly, aby se následně opět udobřily. Eonn měl často pocit, že se smějí právě jemu, což nebyla sice většinou pravda, ale Eonn před nimi měl jistý ostych. Obě dvě si s ním chtěly občas hrát, ale většinou v těch jejich hrách musel představovat mrně, o které se ty dvě pak jako staraly. To ho příliš nebavilo. Ještě před rokem s ním do školy chodil Gory Chinský, kterého měl rád. Gory nikdy nedopustil, aby si z něj někdo utahoval. Často mu také přinesl koláč nebo buchtu, když mu macecha nedala najíst. Ať už z trestu nebo prostě proto, že na to zapoměla. S ostatními dětmi ve vesnici si příliš nerozuměl. Kluci byli jednak o dost starší a až příliš často se chtěli vyrovnat svým otcům, o které tak záhy přicházeli. Eonn byl raději samotář. Rád chodil sám do lesa a celé hodiny v něm pozoroval život ve všech formách. Domů si často nosil všelijakou havěť, brouky

počínaje a žábami a vypadlými ptáčky konče. Jednou si domů přinesl i malého zajíčka. Jaký však pro něj byl šok, když mu Lambard s jeho věčně optimistickým úsměvem zdědil, že mu na něm ukáže, jak se stahuje zvěř. Lambard absolutně nechápal, proč tenkrát Eonn utekl i se zajícem zpět do lesa, kde se plačky zhroutil. Spousta jeho domácích mazlíčků také skončila ve stále hladovém žaludku jeho macechy...

Řídící Rhandir začal s výukou psaní. Věděl, že psaní a počty je nejlepší vyučovat hned z rána, když jsou děti ještě čerstvé. Výuka pak většinou pokračovala výkladovými předměty a končila přírodopyskem nebo tělopružbou, tedy předměty, která se vesměs dala provozovat na čerstvém vzduchu. Eonn se s psaním z počátku dosti mořil. Ruce měl celé upatlané od inkoustu, brk měl celý rozkousaný a hojně kaněk pokrývalo list pergamentu. Písmenka mu skákala po celém papíře. Rhandir mu nakonec papír a brk raději odebral a dal mu břídlíkovou tabulku a olovko. Eonn seděl v první lavici, holky za ním a potichu si štěbetaly. "Včera večer sem viděla Lambarda v rybníku, heč. Ten má ale svaly!", zdělila Nilien Narije. "Hm, Lambard je úžasně krásnej, vůbec nechápu, jak může žít s takovou divnou ženskou, co furt nasává a chodí s chlapama za kořistí. Co se mu na ní líbí?", odušila Naria. "Já bych si Lambarda vzala hned, kdybych byla starší", pokračovala Nilien. "Ne, já bych si ho vzala! Taky sem slyšela, že ta, no... Wulpin si taky vydělávala jako ta..., no... však víš", tiše se začala smát Naria. "Chi, chi, chi. Já to taky slyšela. A pamatuješ si jak furt nosila tu rukavici, víš proč?". "Nééé, proč?". "Protože místo ruky...". "Holky, budete zticha! Už to máte?", ozval se Rhandir a přišel až k nim. "Ano, prosím", zazněla dvouhlásná odpověď. Rhandir pokýval hlavou. Věděl, že obě mluví pravdu. Psaní nedělalo potíže ani jedné z nich. Zvláště Naria vynikala v krasopisu, jedno písmenko jako druhé a ještě s kudrlinkami. Ted' jí však písmenka nezajímala. "Co? Místo ruky, co?", otočila se k Nilien. "...měla pařát!". "Kecáš, to není pravda. To nejde!", vyjeveně vyjekla Naria. "To teda nekecáš! Měla a měla. Říkala mi to Eleanor a ta ví všechno". "Eleanor je blbá. Ted'ka se s ní nekamarádím". "Blbá možná je, ale ví všechno.

A Wulpin ten pařát měla!". Eleanor byla napůl krollka a napůl kudůčka, známá svým otřesným školním prospěchem a bývala neoficiální vůdkyní party liscannorských dětí. Školu již loni opustila. "Jo aha, a proč už ho nemá ted'ka?". "No, protože ji Lambard vysvobodil ze zakletí. Dal jí puslu abys věděla!". "Lambard je krásnej. Hele myslíš, že by mi taky dal puslu?", zčervenala Naria. "Nééé, dyť nejsi jeho žena. To je jasný. Ty seš teda naivní", odsekla jí Nilien. "Nech si to, nebo to řeknu bráchům a ty tě zbijou!", opáčila jí na to lehce rozmazlená Naria. "Tsss, epi, epi, epičky. A já to řeknu tátovi, heč!", vytáhla poslední trumf Nilien. Naria, stejně jako většina liscannorských dětí, otce již neměla a tak jen s námahou hledala protiargument. "Jo, a já to povím starostovi a ten tě nechá zavřít!", vypadlo z ní nakonec. "To se teda bojím. Šla sem tuhle tátovi pro pivo k Hrochovi a zrovna se tam tomu tvému starostovi všichni smáli. A dokonce říkali, že si sám neutře ani pr..., ... zadek", vyprskla smíchy Nilien. Narie to také zacukalo na tváři, ale nemohla se přeci tak snadno vzdát. "Hm, a já budu ted'ka zase mluvit s Eleanor a s tebou ne, tak!", Naria se odvrátila od Nilien a nakrabatila svoji hezkou tvářičku. "Tak ať! Eleanor ale už je stará a stejně se kamarádí jenom s klukama. A taky jí řeknu, že si vo ní říkála, že je blbá", ušklíbala se Nilien, premiantka třídy. "Ty si to říkála taky!". "Ale ty první". "Ne, ne!". "Jo, jo!". "Ne, ne!". Hádky trvala ještě nějakou chvíli, než ji ukončil Rhandir. Každou žačku posadil na druhý konec místnosti a byl pokoj...

Celý rozhovor dvou malých slečen, však vyslechl i chudák malý Eonn, který se stále trápil s psaním. Na ten macešin pařát si pamatoval. Zatímco venku jej pečlivě zakrývala, doma jej klidně nosila odhalený. Fuj! Eonn se toho pařátu bál ještě více než řemene. Z dalších nářeků toho moc nepochopil. V hlavě měl z toho pouze zmatek. Již dávno se mu doneslo, že je nevlastní a často tedy přemýšlel, kdo je jeho pravá maminka a tatínek. Něco samozřejmě zaslechl, ale nemohl uvěřit tomu, že jsou mrtví. Že je již nikdy nespátří. Vrátil se jednou tak domů, k někomu kdo jej bude mít rád a bude ho mít za vlastního. V Liscannoru byl vždy raději u

cizích než doma. Závídel ostatním dětem, které měly své rodiče. Jak rád chodil na návštěvy k ostatním dětem a hrál si z jejich hračkami. A jak se pak děsil návratu k maceše a Lambardovi...

Výuka ten den končila malováním. Tento předmět neučil řídící Rhandir, ale učitel Getd z Ruindoru. Činil tak dobrovolně a bez nároku na honorář. Byl to vysloužilý kouzelník a kreslíř samouk. Žil poklidným staromládeneckým životem a většinou se věnoval spisování všeho možného a malování všeho možného. Dříve byl znám jako hýřil a pravidelný návštěvník numského nevěstince Červená sedma. Nechal tam většinu svého jmění. "Ták děti, ehm. Dneska budeme malovat třeba..., ale dyť je to jedno..., třeba ňáký zvíře. Ano, ehm, každý namaluje ňáký zvíře. Tady máte papíry", pan učitel Getd vstal a jal se podávat třem žákům pergameny na malování. Stala se mu však drobná nehoda. Ačkoliv bylo již téměř právě poledne, vstával samozřejmě na poslední chvíli. Celý rozespálý popadl doma jiné pergameny, než ty čisté určené na malování, totiž pergameny se svými kresbami, které tvořil po nocích. Byly to samé hanbaté obrázky nezahalených slečen. "Ták tady to máš, tady to máš ty..., co?! Votočte se, fuj..., kdo mi to sem podstrčil!?", zděsil se Getd, když si uvědomil co dětem rozdává. Nilien s Nariou vyprskly smíchy. Eonn si ta povedená dílka zvědavě prohlížel. "Čemu se smějete?!", Getd horečně všechno sbíral zpátky a hledal čisté pergameny. Naria s Nilien po sobě začaly mrkat a gestikulovat. Předchozí hádka byla zapomenuta. Ten den si jistě budou mít o čem vyprávět a nejenom mezi sebou. Nakonec se trojice dětí přece jen pustila do malování. Holky kreslily pochopitelně koně, co jiného taky takové slečny kreslí jiného, nežli koně a princezny a Eonn maloval svého jediného kamaráda, osla Rutgera. "Nóóó vidíš, pěkný koníček, akorát má moc dlouhý uši", okometnoval Eonnovo snažení Getd, který se celkem rychle vzpamatoval z předchozího trapasu. "To prosím není kůň, to je můj Rutger, on je prosím osel", odpověděl potěšeně Eonn. "No jó, fakt to je vosel, tak mu tam ještě namaluj mrkev a ňákej ten bodlák, to voslové jedí. Maj to rádi", podotkl ještě učitel a

zanedlouho ukončil výuku...

Děti opustily školu a Naria s Nilien se každá radostně rozeběhly ke svým domovům. Eonn se za nimi smutně díval. Domů se mu nechtělo. Měl sice nakázáno, aby okamžitě po skončení školy dorazil domů a věnoval se nějaké práci, ale dobře věděl, že je ještě brzy na to, aby se jeho macecha probírala z obvyklého odpoledního vyspávání. Zadumaně přešlapoval na návsi, když jej vytrhlo zavolání. "Ahoj, Eonne. Už ti skončila škola?", oslovil jej jeho starší kamarád Gory Chinský. "No, ahoj", odpověděl rozpačitě Eonn. "Tak pod' k nám". "Hm... no to bych mohl", Eonn byl rád. U Chinských se měl vždycky dobře...

"Tak pojďte kluci. Jak se máš Eonne?", přivítala je vdova Chinská. "Dobře", řekl tiše Eonn a vzápětí si povzdychl. Grmel Chinská moc dobře věděla co to "dobře" znamená. "Už si jedl?". "...ne..., ale já nemám hlad", odvětil Eonn a snažil se popotáhnutím z nosu přehlušit kručící žaludek. "Tak se posad'. Já vám kluci hnedka něco přinesu", s těmito slovy postavila před oba chlapce vrchovaté talíře masité polévky. Zatímco Gory se v jídlu spíše štóural, Eonn se do své porce pustil více než zdatně. Následně zbaštil ještě plný talíř houbového guláše, aby vše zakončil třemi medovými koláči. Ten med pocházel z bývalých Melchizedechových úlů a byl výtečný. Ještě vše zapil krajáčem mléka a měl dost. Vdova Chinská se usmívala. Byla ráda, že tomu malému hubenému chlapci tak chutná. Gory ještě předvedl Eonnovi svou novou hračku, kompletní sadu dřevěných figurek, které dosti primitivním způsobem představovaly domácí zvířectvo. Eonn byl u vytržení, zvláště z osla, který dokonce kýval hlavou. "Na tumáš, vem si ho, já jich mám dost", podaroval dobrák Gory svého mladšího kamaráda. Eonn se chvíli zdířal a byl na rozpacích, nakonec však neodolal. "Tak děkuju, já už budu muset", rozloučil se a přijal od paní Chinské ještě teplý koláč do ruky. Opět věděl, že bude muset domů a opět se začal bát...

Rozhodl se, že to domů vezme oklikou okolo rybníka. Bylo krásné počasí a na hrázičce s prutem v ruce podřimoval hobit

Arkuss Dettor. Vedle něj se válelo několik lahví z větší části dopitých. V dřevěném vědru se mrskalo několik ryb. Eonn jej slušně pozdravil. Dettor se lekl a málem pustil prut. "Ááá, Eonn, buď zdrav, prcku! Ze školy, ze školy? Chceš si zachytat?", otázala se ta kreatura. "No..., chtěl bych. Ale to mi musíte pučit prut. Já žádný nemám". "He, škyt. To je jasný, nééé. A můžeš mi tykat. Starýmu Dettorovi můžou všichni kámoši tykat", rozpovídal se Dettor a náhle mu svíto v očích. "Pučím ti prut, ale musíš říct hovno!". "Hm, to nééé. To je sprostý slovo. To se nemá", zarděl se Eonn. Sprostá slova mu až moc připomínala jeho macechu, která jich používala v hojně míře. Lambard naproti tomu mluvil slušně, takže některé dialogy u Zivrilových rozhodně byly zajímavé. "Ale, jakýpak copak, každej chlap musí umět říct hovno! Poslouchej nic to není. H.O.V.N.O.O!". "Hov...no", zašeptal Eonn a samými rozpaky se zajíkl. "No, vidíš! Seš chlap! Tady máš prut!", zajásal Dettor a podal rudému Eonnovi klacek s provázkem na konci. A na samém konci byl ještě ohnutý hřebík. "Ták, ták, tak je to správný. Hele tady máš chleba. Takhle z něj udělej kuličku. Hele a tady ji namoč do piva. To kapří milujou. Dettorovy pivní kuličky, he!". Eonn všechno dělal jak mu hobit řekl. Nakonec nahodil do vody. "Dobře, dobře, tak a eště si dej loka", Dettor podal Eonnovi ohmatanou láhev. Eonn, který zaujatě sledoval splávek nejprve odmítal, ale nakonec podlehl vytrvalému nátlaku. Následně měl pocit, že mu shoří pusa. Všechno vyprskl a oči se mu zalily slzami. "Jááá, cha, cha, cha! To se k tomu musíš pořádně prochlastat! To chce každej den pilně trénovat!, křepčil smíchy Dettor a Eonn se rozpačitě usmíval. Nakonec jej však ten pijan nechal v pokoji si ulovit rybu. Eonn měl netušenou radost. Když mu ji však Dettor chtěl zabít a zabalit do plátěného pytlíku, aby si ji mohl odnést, tak ji Eonn popadl a hodil zpátky do rybníka. "Co blbneš, cvrčku! Taková ryba je tuze dobrá a když ji pak spláchneš holbou piva, tak je ještě lepší!, podivil se Dettor. "Takhle je to lepší, hele strejdo jak plave!", nadšeně ukázal Eonn na rybu mizející v bahnité vodě. "Hm, to teda jo. Baže kluku taková škoda. S takovou dobrotou to daleko nedotáhneš", kroutil hlavou hobit.

"Tak jo strejdo. Já už musím", rozloučil se Eonn a žaludek se mu sevřel strachem. "No jo, no jo, prcku", zamumlal si Dettor a lokl si z láhve...

"Tak teď už musím, ale opravdu domu, nebo budu zase bitej", plačky si vnitřně přiznal Eonn a pomalu se vracel. Šel zpátky po návsi jen co noha nohu mine. Uprostřed návsi, nedaleko hospody U hrocha bylo malé travnaté prostranství. Rostl na něm Jantern, posvátný strom, chloubá Liscannoru. Na bobku u něj seděl druidský adept Klabzej Myšilov a něco u něj kutil. Eonn ho spatřil a hned měl alespoň malou záminku, aby se ještě zdržel. "Ahoj strejdo", přiblížil se k Myšilovovi, který jej neviděl. Nic. "Copak to děláš s těmi dřevy?", zeptal se trochu hlasitěji Eonn. "Stavím plot, aby tady vožralové nemočili na posvátné strom. Jo to seš ty? Pytlákův synek!", obrátil se konečně na Eonna Klabzej. "Nééé, já sem Eonn. Můj tatínek je Lambard, aspoň mu tak musím říkat", povzdechl si Eonn. "No dyť povídám. Pytlákův synek! Co ste měli včera k večeři, co?", otočil se Klabzej konečně celý. "Měl sem ovesnou kaši a tak... ", pokrčil rameny Eonn. "Jo? Aha. A co měli rodiče, he?", vyzvídal dále Myšilov. "Náký maso, Lambard ho přinesl!". "No, to se podívejme! Maso! A Lambard ho přinesl! A vši, kde ho vzal?". "Já nevím, asi v lese", Eonn stále netušil kam Myšilov směřuje. "Přesně tak v lese! Sprostě tam zavraždil náký zvíře. A ne jedno, ale spoustu. Všechny je podřezal. Něco sežral a zbytek prodal! Tak! Přesně tak!", Myšilov zvýšil hlas. "Jo, já vim. Chodí potom celej vod krve", vypadlo z Eonna aniž věděl jak. "Protože je to sprostěj pytlák a vrah. Ale voni si na něho jednou posvítěj všichni druidský bohové, včetně mě! A Smrken ho ztrestá!", zakřičel Myšilov a Eonn se raději odtáhl. Chvilí bylo ticho, které nakonec přerušil Eonn. "Já mám zvířata rád, všechny. Před chvílí sem pustil rybu zpátky do rybníka. Taky se mi líběj veverka a zajíci. Hele strejdo, dou všechna zvířata ochočit?", upřímně se ptal Eonn. Myšilov změkl. "No, záleží na tom, který. Některý ne, protože maj radši svobodu". "A proč?". "Protože to tak chce Smrken", odpověděl mu Myšilov. Eonn se k němu posadil. "Můžu pomáhat?", nabídl se. "Jo, tady

to podrž, aspoň trochu vodčiniš hříchy svého otčima". Eonn tak opět oddálil návrat domů. Nízký plůtek byl brzy hotov. Eonn se sice víceméně pletl, ale Klabzejovi to nevadilo. "Tak a je to. Jestli chceš, tak se večer příd podívat jak krmím prasata a můžeš sebou vzít i toho tvého vosla". "Já vim. Bukvoje a Bukvici", pochlubil se Eonn. "Jo, jo", zamumlal Klabzej a nasadil si na hlavu odrbaný slamák se širokou střechou proti slunci. Eonn byl zase sám...

Sevřel v rukou dřevěného osla, dárek od Goryho a šel domů. Srdce mu chudákovi tlouklo stále víc a víc. Doma byly zavřené dveře. Eonn si dodal odvahy. Měl štěstí. Doma byl pouze Lambard, který nohou houpal kolébku s kojencem a přitom sekal třísky na podpal. "Á Eonn, tak copak si se nového naučil ve škole? Jistě spoustu zajímavých věcí. Jestlipak už umíš dělit a násobit, cha, cha?", přivítal Eonna Lambard debilní a všemi dětmi nenáviděnou otázkou. "Kdepak je maminka?", vyhnul se Eonn odpovědi otázkou. "Maminku bolela hlava a tak se šla projít. Jestli chceš tak si vem pečínku, je z toho králíka co sem ho včera ulovil. A k tomu si vezmi ostružiny, které jsem natrhal dnes ráno", odvětil Lambard. Za jiných okolností by Eonn jídlo s radostí přivítal, konec konců Lambard byl vynikající kuchař a jeho jídlo bylo mnohem lepší než jídlo předkládané macechou. Na toho králíka se Eonn pamatoval. Kolem krku měl ještě utažené oko a měl takový smutný pohled. Králíka Lambard hned upekl a kůži prodal v Nurnu za měďák. Opravdu pěkný výdělek. Lambard byl dobrý hospodář. Eonn měl hned lepší náladu, když zjistil, že macecha Wulpin není doma. Šel nahoru do podkroví a pečlivě schoval darovanou hračku do dřevěné bedýnky, ve které schovával své poklady, tak aby je Wulpin nenašla. Pak se vrátil dolů a v duchu se připravoval na Lambardovo povídání o lovu. Ale co lepší poslouchat krvavého Lambarda, než dostávat bití od macechy. Lambard měl ve zvyku výpravět zvláštním neosobním způsobem. Používal obraty a termíny, které dítě mohlo těžko pochopit. Eonn poslouchal a přitom vykonával tolik nenáviděnou práci, které se musel věnovat denně. Totiž plivání do kuzgusu. V ruce držel dřevěnou vařečku,

kteou míchal nechutnou směs v kameninovém hrnci a do toho musel neustále plivat. Vždy když měl vyschlo v ústech, musel se napít silně okořeněné vody, kterou připravovala Wulpin. A tak poslouchal nezázlivě vyprávění, řvání kojence a plival a plival. Byl však ušetřen nadávek a pohlavykávání a to nebylo málo. Pozdě odpoledne ještě musel s Lambardem okopávat brambory. Okopával již poslední řádku když se vrátila macecha z procházky. Či spíše z hospody. Pobrukovala si nějakou oplzlou písničku a hnala se k bramborovému poli. Lambard se rozzářil. "Podívej Eonne, maminka je tady". Eonn se samou radostí rozklepal. "...škyt, dal si najíst dítěti, našemu dítěti!, obrátila se Wulpin na Lambarda, přičemž kladla důraz na slovo naše. "Ale jistě miláčku, dostalo kašičku a už pěkně spinká. Jakpak bylo na procházce?", odvětil Lambard a protáhl se. "...co? Na procházce bylo..., škyt... dobře", odvětila Eonnova macecha a nahlas si odfrkla. Vypit tučet piv v takovém horku by zamávalo možná i s Dettorem. Pak se obrátila na Eonna. "Doufám, že si dělal kuzgus a neflákal ses někde venku, spratku!", těmito slovy přivítala své nevlastní dítě. "...ano, maminko", hlesl malý Eonn a snažil se dívat do země. "Tak tady nečum a skoč nanosit dříví!", zaječela dále Wulpin. "A maminko, mohu se večer projít s Rutgerem po vesnici? Ve škole jsem ho maloval a pan učitel mě za to pochválil", třesoucím hlasem se ptal Eonn. "To se teda eště uvidí... škyt. Až nanosíš to dříví, tak mi eště skočíš pro pivo a pak si běž s tím smradlavým voslem kam chceš! Hlavně mi už zmiz z vočí!", s těmito slovy se Wulpin odebrala dovnitř baráku, kde si strčila hlavu do škopku se studenou vodou. Eonn byl rád, že nedostal bití a rovněž příslib toho, že snad bude moci jít k večeru s Rutgerem z domova se mu zamlouvala. Věděl sice, že macecha na daný slib okamžitě zapomene a že se ven bude muset plížit, ale přesto se mu nálada zlepšila...

Udělal všechno co po něm bylo žádáno. Maceše měl přivléci od hostinského Jeremiáše soudek s pivem na vlastních bedrech. Jeho drobné tělíčko by se pod tou tíhou pořádně prohnulo, ale ten den se na něj již poněkolkáté usmálo štěstí. Jak tak stál se soudkem na prahu hostince a přemýšlel jestli

mu Jeremiáš půjčí vozík, všiml si ho stálý návštěvník lokálu, elf Vrána, který trpěl silnou hluchotou. "Kam s tím nákladem, pind'o. Dyt' to nemůžeš unést. To asi na někoho čekáš?". "No... čekám. Teda ne. Já to ale odnesu", odpověděl mu Eonn. "...ééé, co povidáš?", otázal se Vrána. "Že to odnesu sám". "...ééé, já neslyším, musíš víc nahlas", Vrána zalovil v kapse, vytáhl si naslouchátko z višňového dřeva a přiložil jej k uchu. Eonn vše zopakoval hlasitěji. "...ahá, nééé to neunesíš, já ti pomůžu", dobrák Vrána soudek popadl a pomohl s ním Eonnovi až k baráku. Eonn soudek dokutálel do sklepa a šel natrhat do blízkého remízku Rutgerovi něco bodláků. Při té práci dojedl koláč od paní Chinské. Doma si jej nikdo nevšímal, Lambard vydělával jakousi kůži a hlasitě si při tom prozpěvoval vtipnou loveckou písničku, Wulpin seděla na zemi se zkříženýma nohama, kolébala se dopředu a dozadu a mumlala si dokolečka primitivní melodii s nepřítomným výrazem a do toho všeho střídavě plakal a střídavě usínal novorozenec. Eonn nečekal na večeri, přestože se dalo očekávat, že ji bude připravovat Lambard a tudíž bude požitelná. "Tak já du s Rutgerem ven", tiše oznámil neurčitým směrem Eonn. Nic. Žádná odpověď. Eonn raději nečekal na to, že se jeho macecha probere z transu a s řevem ho pošle na nějakou domácí práci a tiše zavřel dveře. Odvázal Rutgera a s úlevou opustil domov...

Slunce již pomalu zapadalo někde za Nurnem a od moře vál teplý vítr. Malý Eonn vedl Rutgera směrem k domovu Klabzeje Myšilova. Starý dům byl postaven převážně ze dřeva, došková střecha by jistě potřebovala pořádnou opravu, na několika místech do stavení jistě teklo. Nejkritičtější místa opravil Myšilov svazkem slámy a pak do těch míst prostě nahnul hlínu a zasadil do ní různé byliny. V letním období se pak zdálo, že celý dům kvete. Primitivní plot z dřevěných tyček vyhrazoval místo zeleninové zahrádce, kde Klabzej pěstoval mrkev, zelí, kedlubny a nějaké ty byliny, jejichž svazky pak sušil přímo na plůtku. Na druhé straně domu visely další svazky, tentokrát cibule a také několik snopů ova. Na jedné straně byla střecha prodloužená a bylo pod ní uloženo několik

proutených košů plných borových šišek a hranice březových polen. Všechny spáry byly v domě utěsnány kaší z jílů, otrub a lišejníků. Trávě se na těch místech dobře dařilo a její délka dosahovala několika desítek coulů. Před domem byla udusaná hlína na několika místech rozrytá a pokrytá výkaly, v rýhách byly kaluže moči a nad vším kroužila hejna masařek. Právě tam se líně povalovala dvě prasata. Kanec a bachyně. Byla by však lež tvrdit, že Klabzejův dům vypadal odpudivě a nevábně. Naopak. Všechna ta neurovanost a svinčík působily harmonickým a poklidným dojmem. Byla to oáza klidu a pohody. Život jako by se tu zastavil a plynul přirozeným tempem, do kterého nikdo nepřirozeně nezasahoval. Klabzej seděl na kulatém kameni a mlčky pozoroval dvě prasata. Z rozbitého komína stoupal kouř, neklamná známka toho, že Myšilov si připravuje pokrm...

Eonn s Rutgerem přišel až k Myšilovovi a slušně pozdravil. "...brý večer, strejdo. Já sem se přišel podívat na Bukvoje a Bukvici, jak si mi slíbil. Podívej se přinesl sem jim žaludy a bukvice", podal Myšilovovi Eonn plátěný pytlík napěchovaný k prasknutí. Myšilov pokýval hlavou. "Hodíme jim to pak do koryta". A pak aniž by se na Eonna podíval konstatoval: "Zase ji vobtěžuje, čuňák jeden. No, už je na čase, aby byly malý prasátka". Eonn mezitím pustil Rutgera, který okamžitě začal okusovat trsy trávy, které rostly všude okolo domu. Vyplašil přitom několik slepic, které se popelily v prachu. Myšilov se o ně nestaral, vlastně ani nevěděl komu pořádně patří, ale občas mu přišlo vhod několik vajec, která tu a tam našel na místech, kam slepice zanášely. Chvilí bylo ticho, ale nebylo to to nepřijemné a trapné ticho. Bylo to pohodové ticho. Uběhlo několik dlouhých chvil, nakonec Myšilov vstal a odhrnul těžký závěs, který nahrazoval dveře. Eonn šel za ním. Uvnitř byla jedna hlavní místnost a kumbál. Uprostřed místnosti bylo otevřené ohniště a na trojnožce pověšený měděný kotlík. Vařily se v něm brambory. Eonn se zvědavě rozhlížel. Na stěnách visely samé roztodivné věci. Všelijak pokroucené kořeny, spousta sušených bylin, dřevěné hole, toulce se šipy a dlouhý luk, kožená torna, staré paroží a několik amuletů.

Kouř z ohniště volně stoupal až k otvoru ve střeše, kde byl zbytek kamenného komína. Všude na trámech bylo rozvěšené šatsvo a pokrývky. V jednom rohu měl Myšilov udělané jednoduché lože, kterému vévodila velká deka sešitá z různobarevných látek. Nábytek byl zastoupen pouze velkou truhlou, několika policiemi a dvěma štokraty. Na jednom místě byl dřevěný poklop. Myšilov k němu přistoupil, otevřel jej a po vrátkém žebříku slezl někam dolů. Po chvíli se vrátil s velkou konvicí mléka. Sundal kotel z ohně a k bramborám přilil asi půlku obsahu konvice. Pak to všechno rozstouchal dřevěnou měchačkou. Eonn přihlížel. Všechno bylo nasáklé kouřem a celá místnost působila překvapivě útulně. Něco se otfelo o Eonnovu nohu. "Zajíc, zajíček!", překvapivě vypískl Eonn a sednul si na zem, kde si přičapl zajecí mládě do náručí. "Našel sem ho v lese, mělo zlomenou nohu", suše konstatoval Myšilov a dál šťouchal brambory. Eonn zapomněl na okolní svět. Ó, jak mu ten zajíček připomínal toho, kterého si tenkrát přinesl domů a Lambard ho na něm chtěl učit stahování zvěře. Mládě se mu schoulilo v náručí a Eonn měl blaženou náladu. "Pod", řekl mu Klabzej když skončil s mícháním. Eonn i se zajícem šel ven za Klabzejem. Společně pak brambory vyklopili do dřevěného korytka a Eonn ještě přisypal bukvice a žaludy. Prasata byla okamžitě u nich a hlasitě mlaskala. Eonn aniž věděl proč se začal smát. Tak, prostě, jen tak se začal smát. To se mu už dlouho nestalo. Bukvoj s Bukvicí se oběma otírali o nohy a chrochtali. Když si je Myšilov kdysi kupoval, myslel si, že je časem zabije a sní. K tomu, ale nedošlo a když v zimě přišly mrazy, vzal si je Klabzej dovnitř domu a tak nějak si na ně zvykl. "Jestli máš hlad, tak pod' dovnitř, třeba tam bude něco k jídlu", řekl Myšilov Eonnovi neosobním tónem. Eonn kývl a oba se opět vrátili k ohni. "To se mi líbilo, že si strejdo nejdřív dal najíst čuňákům a pak teprve sobě", vypadlo z Eonna. "Já si jídlo dovedu vopatřit sám, ale domácí zvířata ne. Proto jim až poslední", odvětil mu Myšilov a opět zalezl dolů po žebříku do sklípku. Vynořil se z něj z kameninovým hrncem a do kotlíku po bramborách nalil hustou zelnou polévku. Ještě

do ní rozklepl dvě vejce a pak jen čekal až se ohřeje. Ze zdi sundal dva dřevěné talíře a dvě lžíce ze smrkového kořene. Pak každému nalil vrchovatě do talíře a vyzval Eonna, aby si vzal svůj talíř. Polévka měla zvláštní kořenitou příchuť. Jedli venku. Klabzej Eonnovi ještě podal kus chleba a uzené. "Jé, já myslím, že nelovíš a maso nejíš?", zvědavě se Klabzeje zeptal Eonn. "Když potřebuju, tak lovím. Ale jenom tolik co občas sním. Za to pak zvířatům nosím v zimě jídlo a v rámci mejch sil pomáhám lesu. V přírodě musí bejt rovnováha...", Klabzej ještě chtěl něco dodat, ale tak jak začal povídat, tak náhle skončil. Nikdy toho moc nenamluvil. Eonn se už na nic neptal. Všechno snědl a pak už jenom s Klabzejem seděl na travnatém pažitě a čekal na první hvězdy. Rutger, prasata, slepice i malý zajíc také čekali na první hvězdy...

Ten den se Eonn vrátil domů pozdě večer. Věděl co ho čeká. Opilá macecha již na něj čekala s řemenem ze surové kůže. Ten večer byl mnoho bit. Když usínal sám v podkrovní místnosti, ležel na břiše. Na zádech nemohl, neboť je měl samý krvavý šrám. Tiše vzlykal a slzel do polštáře. Proč ho doma nemá nikdo rád, proč doma nikdy neuslyší laskavé slovo? Co provedl, že se k němu osud tak zachoval? Proč se k němu cizí chovají lépe a jsou k němu laskaví a doma ho jen bijí a odstraňují? Proč?

Darlenův životní příběh

Darlen Moorhed

Reaguji na článek v Lyškánoře č.32, kde mě Getd nařknul, že pocházím z ostrova Kodgick, což by mi až tak nevařilo, nikdo nemůže za své rodiče ani za místo, kde se narodil, ale přidal k tomu, že jsem ve spojení s tamním podzemím. Opravdu nevím proč tento výmysl psal, protože, když přišel při svých studiích Historie Nurnské družiny nato, že jsem se k družině přidal právě na onom ostrově, zmínil se o tom přede mnou v žertu, že jsem ve spojení s mafií, a já jsem to popřel s tím, že jsem na ostrově byl jen několik týdnů a rozhodně jsem se na Kodgicku nenarodil. Tím to také skončilo. Přesto se článek objevil.

Pokud si Getd náš rozhovor nepamatuje, může za to patrně alkohol. Pokud si Getd vzpomíná, je to velice smutné, že vypouští takovéto jedovaté zprávy, o nichž ví že jsou lživé.

Tak tedy k mé minulosti.

Narodil jsem se na počátku předradostnin v merionském hlavním městě nazývaném Borgin v rodině řezbáře a tepače šperků, samozřejmě bronzových a měděných. Moje rodina sem přišla odněkud z jihu, o čemž svědčí mé černé vlasy, tak netypické u severních elfů.

Ze svého raného dětství si mnoho nepamatuji. Snad jen malý dům pár ulic od obrovské kamenné hradby obepínající celé město, v jejímž stínu jsem vyrůstal v chudší městské části, vůni lipového dřeva, tůtok otcových nástrojů, vůni naelwe, svátečního chleba s kousky ořechů a matku, vyhlížející zákazníky. Hádky rodičů o věcech, kterým jsem nerozuměl a nepřijemné ticho naplnivší dům potom co matka zemřela. Asi od pěti nebo šesti let jsem žil u strýce, když se otec zratil. Nebo zemřel. Nebo byl zabit.

Nikdy jsem se vlastně nedozvěděl co se stalo. Můj strýc se o tom nikdy nezmínil a já se raději neptal. Mý pěstouni se mnou mluvili, jen když mi nakazovali co mám obstarat a udělat.

Z útržků rozhovorů zaslechnutých, když jsem nemohl usnout pod dřevěnými schody vedoucími do patra, z nárátek a z nelibosti projevované nad mou přítomností v tomto bohatém a vzdušném domě, jsem mnohé pochopil.

Snad jsem byl pankchart nebo nalezenec. Barvu otcových vlasů si nepamatuji, ale jistě vím, že matka měla vlasy velmi světlé. Ve strýcově domě mě živili, myslím proto, že je trápilo svědomí. A nejvíc strýce. Třeba měl něco společného s otcovým zmizením.

Když mluvím o svém strýcovi a tetě, nemyslím pokrevní příbuznost. Oni byli místní. Borginští. Žili v domě po svém dědu, oba byli tlustí a malí stejně jako jejich dva syni. Jediná Nelle, jejich dcera nejmladší z rodiny Husburků, nepatřila k růžovolícím prasetům žijícím v domě, kde jsem byl za stravu a střechu nad hlavou něco méně než

služka. Nelle se mne snažila bránit před jejími bratry, ale její slovo mělo pramalou váhu.

Byla jedinou bytostí v domě, která se mnou mluvila přátelsky a s níž jsem trávil svůj tolik vzácný čas. Učila mne číst a psát, protože rodiče mne jako malé dítě mnoho nenaučili a mí pěstouni se v tomto směru nenamáhali, a tak jsem si do svých deseti let knížky pouze prohlížel.

Nakonec se Nelle stala důvodem mého odchodu z Husburkova domu. Její rodiče se báli dvou věcí. První byla pravda o zmizení mého otce. A druhou věcí, starost o Nelle. Krátce po jedenáctých narozeninách mne strýc odvezl do Nirku, přímořského města vzdáleného osmdesát mil od Borginu, kde mě zanechal v péči jakéhosi sirotčince spojeného se školou. Zaplatil na měsíc dopředu, otočil vůz a odjel. Po čtyřech měsících strávených prací a učením, nepřišli od strýce peníze. Když za další měsíc přišel jenom dopis, ze školy mě vyhodili. Právě začínala zima.

Příští dva roky nesly znamení bídy. S partou otrhanců a zlodějíčků jsem žil pod molem v převrácené báře naplněné hnilobou. Nikde nebylo možné sehnat alespoň rozumně placenou práci. Proto jsme čistili jsme lodě námořníků pro pár mědáků, kradli na trzích jídlo a v přístavu ryby, když došli peníze a nikdo nic nevyžebra. Prchali sme temnými uličkami s dlouhými stíny zbrojnošů v patách. Žrali sme všechno, jen když to bylo trochu k jídlu. Vysloužilým šlapkám sme scháněli zákazníky v přístavních špelunkách, dostávali sme levnou kořalku, trochu jídla, starý hadry. Prohrabávali sme odpadky v bohatších čtvrtích, kde vždy byla kořist největší a nejjistější. Ale boháčů na nás štvali psi, svou čeládku, podkoního s bičem. Strašně sem zhubnul. S dalšími žebráky sme se rvali o hozený zlaták. Takhle jeden z nás zůstal ležet ve stoce, hlavu v bahně.

Pak sem musel z Nirku zmizet. Vopítej sem se vrhnul na chlapa co voněl tak, že to přerazilo pach mejch hadrů. Vztek byl jak uragán. Zůstal ležet v zápraží dveří, který se celou noc nevtvářel, ať se na ulici děje cokoliv. Ty nový šatečky, co to všechno zavinili, měl vod krve. Ve strachu sem ho nestihl ani prořadovat.

Se stašnou kocovinou jsem se vod partáků

dozvěděl, že mně včera někdo viděl a poznal mě a stázcům řek, kde mě najdou. S bolavou hlavou sem vypad z města. Vobešel sem celý město a večer došel na cestu do Borginu.

Věděl jsem, že touto cestou jsem přijel. V životě jsem před tím neviděl mapu, znal jsem jen Borgin a Nirk. Nirk zvláště dobře. Nenapadlo mě nic jiného než se vydat zpátky do hlavního města.

Cesta vedla z půlky starým hvozdem, o kterém si moch slyšet hodně příhod poznamenaných smrtí a strachem. Odjakživa nesl název Temný hvozď a kdokoliv jím projížděl, držel se výhradně stezky vedoucích kol písčitých skal a podél říčky. V příštím čase jsem měl dost času na prozkoumání podivuhodných zákoutí lesa. Les nebyl hrůzostrašný, jak se po hospodách v Nirku vyprávělo. Byl jen temný, vzbuzující respekt, nedovolující křičet nebo rozdělat oheň pod přikrovem stromů. Tenkrát jsem nevěděl, že všechno jsou jen smyšlenky. Vše zlé, co se událo skryto slunci lidem, činili opět jen lidé. Po lese nebloudí žádné duše mrtvých či zabitých. Ani na místě, kde jsem strávil poklidnou noc pod z části zahrabaný v listí na okraji paseky, které se stalo před mnoha desítkami let dějištěm masakru. Ráno jsem nalezl na pasece trouchnivé kusy vozů, kosti koní, lidí, a myslím, trpaslíků. Zrezivělé kusy polámaných zbraní tvořily zeď kol tichého pohřebiště. Tenkrát jsem odsud zmateně utíkal, stejně jako jsem se vnořil do Temného hvozdu ze strachu před šatlavou.

V lese jsem se pohyboval podél cesty, skryt zrakům případných pronásledovatelů. Jedl jsem to co poskytl les. I syrové houby přišli vhod. K cestě jsem se neodvážil na blíž než sto sáhů. Proto po čtyřech dnech, kdy cesta prochází úzkou roklinou vyhlodanou rychle tekoucí říčkou v rozáhlých rozeklaných skalách, jsem se rozhodl opustit směr cesty a vydal jsem se do hor. Dva dny jsem hledal cestu ven z lesa. Slunce probleskující větvemi stromů mě mátl na dně mokřých roklí. Mířil jsem stále na výhod, alespoň ráno. Během dne jsem se motal vyhládlý a znavený směrem, který byl pro mě východem, ač byl ve skutečnosti půlnoční stranou.

V tomto stavu mě nalezl vousatý trpaslík malého vzrůstu a širokých ramen. Po hodně dlouhé době jsem opět okusil maso. Nargud Gudger, neboť tak se trpaslík jmenoval, mi zanechal něco málo jídlo, teplou přikrývku a láhev kořalky s tím, že zítra ráno se tu opět stává. Jak slíbil, tak učinil.

Druhý den večer jsem srkal hourkou polévku ve společnosti dvacítky různorodých lidí. A po dvou letech jsem spal konečně pod pořádnou střechou. Po osmi letech jsem měl postel sám pro sebe.

Když jsem se ráno, již odpočatý a mnohem méně hladový, rozhlédl po okolí, zjistil jsem že dům, v kterém jsem přespal, není ve skalnatém údolí jediný. Ve stínu skal a staletých smrků se krčilo šest podobných hrubě zrobených obydlí s několika malými okny. Z jedné budovy se ozývalo frkání několika koní. Kromě budov nebyla na pasece znát práce lidské ruky. Všichni muži nosili zbroj a zbraň. Někdo měl jen sekeru, obušek, někteří měli meč, zbraň, kterou jsem tak často vídal, ale nikdy jsem ji neměl v ruce.

Nargud mě představil muži jež celé společenstvo vedl. Jmenoval se Nargel Moorhed. Jeho oblečení a vystupování se jaksi nehodilo do jehlíci a tesaných domů. Kdyby se ohlídl a převlékl do čistých šatů, mohl by jezdit v drahém povozu po Borginu.

Nabídl mi práci. A to slušně placenou. Příštích několik měsíců jsem strávil prací a učením se mnoho nového. Sekal jsem dříví, zajišťoval jídlo, nejraději rybolovem, když jsem se naučil jezdit na koni, projížděl jsem kraj a vyřizoval Moorhedovy vzkazy týkající se obchodu nebo zcela osobní dopisy.

Za ten necelý rok jsem se mnoho naučil.

Pak jsem Temný hvozď a Moorhedovo bratrstvo opustil. Obrátil jsem se směrem k východu, k městu odkud jsem utekl, k Nirku. Za pár dnů jsem přišel k městu, pěšky, ale již s trochou peněz, se zbrojí a ocelovou zbraní-dárek od Narguda. Báť jsem se, že mně někdo ve městě pozná a tak jsem se vyhýbal starým místům, zvláště přístavu. Nedostatek peněz a chuť opět změnit místo mě přesto k pachu soli a rybiny opět přivedl. Ten den jsem měl štěstí. Nepotkal jsem nikoho, kdo by mě

běžel udat a navíc sem sehnal práci na bytelně vyhlížející obchodní lodi s hrdým názvem Sokol moře.

Následující měsíce jsem pomáhal se vším co bylo potřeba na palubách několika lodí. Nesehnal jsem práci stálou. Vždy v přístavu kam jsme dojeli, jsem dostal zaplacení a znovu jsem hledal práci. Po návštěvě několika přístavů jsem přijal dobře placenou práci na lodi plavící se na jakýsi ostrov. Kapitán tvrdil, že bere posádku na stálo. Lhal. Když jsme připluli na Kodgick, celá posádka po deseti dnech strávených na moři opustila loď a šla si užít pevnou zem se všemi vymoženostmi města. Když se námořníci vraceli opilí nad ránem do přístavu přivítal je jen křik racků a prázdné molo. Většina věcí zůstala na lodi a s ní i slíbená odměna, práce. A byl jsem na tom stejně jako v Nirku. Sehnat práci v Kodgicku byl velký problém a odplout se nedalo, protože těch pár lodí co sem připlulo nebralo nové námořníky a zaplatit si cestu vzhledem k výši zlatek nebylo možné.

Z ostrova jsem se dostal s Nurnskou družinou, o které jsem tenkrát nevěděl zholo nic. Nurnští tenkrát ukradli větší loď v jejímž podpalubí jsem vyspával opici po levné kořalce.

Po návratu na pevninu jsem se snažil navštívit staré přátele. Při svém cestování jsem narazil po čase na Getda, který spolu s Grynhaelem a Yalledem Erinským vyráželi do starého trpasličího města. Má cesta s Nurnskou družinou se setkala ještě podvkrát. Poprvé na pirátských ostrovech a podruhé na podzim, když jsem se vracel ze severu a projížděl jsem Gorganem. Od té doby mám v Liscannoru dům a vyrážím na výpravy již pravidelně.

Takže tohle je můj životní příběh ve zkratce. S Kodgickem mám společné jen nedobrovolně prodloužený pobyt a s mafii sídlící na ostrově nemám společného zholo nic.

Stanovisko řídícího liscannorské školy

Drazí čtenáři Lyškánory...

Tímto svým stručným výčtem nezvratných faktů chtěl bych poopravit a poukázat na nepřesnosti, jichž se zřejmě uchvácen literární múzou dopustil ve své lehce nadsazené studii nazvané "Tklivý příběh osamělého chlapce" můj podřízený a člen učitelského sboru, pomocný učitel tělopružby, ctěný pan Yall Reblled z Hedu. Jelikož pana Reblleda dobře znám, zejména jako spolehlivého kantora, a jsem skálopevně přesvědčen, že mu osudy liscannorských dítek leží hluboko na srdci, zcela chápu pozadí celého dílka, kterým chce poukázat na problematičnost Lambardovy rodiny ve vztahu k duševnímu vývoji malého Eonna Zivvila, žáka naší školy. Musím na druhou stranu ale říci, že není vhodné přistupovat k samotnému tématu ukvapeně a dopouštět se hrubých faktických chyb. Proto bych rád touto cestou Reblledovu práci opatřil následující drobnou poznámkou, která snad zabrání tomu, aby někdo jeho snahu, vedenou dobrou myšlenkou, pro pár historických nedostatků zatratil jako celek.

Wulpin, která se do obce přistěhovala roku 1046 jakožto negramotná, v otázce vzdělání a základních civilizovaných návyků naprosto nevzdělaná žena, vedena dobrou snahou začala navštěvovat místní školu, která jí vstúpila alespoň základní návyky ve čtení, psaní a počtech. Osmnáctého jarnu roku 1047 si tehdy bezdětný a svobodný trpaslík Eodel Zivril přivedl z dalekých cest malého příbližně jednoletého chlapce Eonna, jehož rodinu pravděpodobně on, nebo jeho společníci vyvražдили. Dítě si osvojil, ale brzy mu došlo, že není schopen se o něj sám starat. Dva měsíce na to, 22. travna, uzavřel téměř tajný sňatek s Wulpin, která přijala po muži příjmení Zivrilová. Svědky tohoto aktu se stali Krochta Moskyt a Traskatul Drtinosa. Je známo, že tento sňatek byl veden pouze rozumem a s láskou mezi mužem a ženou, alespoň zpočátku, neměl mnoho společného. Eodel se zbavil problémů s malým Eonem a Wulpin, tehdy žena nevalné pověsti, udělala tlustou čáru za neblahým prodáváním svého těla za třista zlatým každému, kdo si řekl. O neobvyklosti vzniku Zivrilovy rodiny svědčí

autentický záznam rozhovoru těchto dvou, který se zázrakem dochoval:

E: "Neješ náhodou těhotná?"

W: "Ne. V tý hospodě se ti to asi nepovedlo..."

(narážka na prostituci za 300 zl.)

E: "Neni jistý, koho by to bylo..."

W: "Když si mě vezmeš, tak ti dám děti..."

E: "Dobře, ale vezmem se tajně..."

W: "Ne!"

E: "Řeknem jim to potom, po svatbě..."

W: "Ale Moskyt půjde za svědky..."

E: "A Traskatul..."

W: "Dobře..."

E: "Když si tě vezmu, tak budeš vychovávat Eonna..."

W: "Ale svoje děti budu hýčkat víc..."

Následující výhružný list psaný rozhořčenou Wulpin a adresovaný jejímu choti dokladuje zcela jasně, v jakých poměrech nebohy Eonn žil:

"... Jestli se ke mně budeš pořád takhle chovat a jestli jsem ti dobrá jen jako služka, tak tohle už dlouho nevydržím. Snažím se k tobě chovat zdvořileji a pomáhat ti, ale ty seš ke mně pořád bezohlednej. Jestli se to nezmění, tak se podle toho začnu taky chovat. Chci mít svoje děti a jestli ty mi je nedáš, tak odejdu ..."

Další důkazy o Eonnových nepřilích růžových vyhlídkách v podivné rodině zmizely ve víru času. Roku 1048 Eodel Zivril zemřel a Eonn zůstal s macechou sám. Jeho vývoj ovlivnily matčiny časté a dlouhodobé odchody za dobrodružstvím a s tím spojené neustálé stěhování mezi domovem a komůrkou u vdovy Grimel Chinské. Teprve roku 1050 se Wulpin Zivrilová znovu provdala, tentokrát za lovce Lambarda z Nové Tehaly. Tím bych asi upřesnění k dílu pana Yalla Reblleda ukončil. Poměry v současné Lambardově rodině do detailů neznám, takže nemohu soudit. Rozhodně si ale myslím, že se Eonnova situace zlepšila.

Co však soudit mohu, je záležitost s Eonnovou nevlastní sestrou Lombien. Jelikož

se dá předpokládat, že i ona jednou zasedne do lavic liscannorské jednotřídky, nedá mi, abych neupozornil na problém, který se může dotknout malé Lambardovy dcery. Byl bych opravdu nerad, aby k jednomu psychicky narušenému dítěti přibýlo další. Tedy k věci. Je známo, že lovec Lambard neužívá žádného příjmení ani přízviska, jež by mohl předávat svým potomkům. Je to zdánlivě jeho volba, která může být každému "volná". Také rázně odmítl přijmout příjmení své ženy, což se dá pochopit. Jméno Lambard Zivril by mohlo v lovcových očích jeho příkladnou a čistou osobu jaksi špinit. S Eonem a Wulpin je věc vyřízená. Jsou Zivrilovi. Lambard je zase lovec, a to mu zřejmě stačí. Ale co malá Lombien? Ta je či? Má si snad říkat poněkud zdlouhavě Lombien, dcera lovce medvědů, nebo Lombien Zivrilová po matce? Když to bude prostě jenom Lombien, dá se předpokládat, že se stane terčem žertů svých kamarádů, kteří jí budou dávat různá potupná přízviska. Dobře vím, jak děti dovedou být kruté a bylo by dobré těmto věcem zavčas předejít.

Z pozice řídícího školy jsem se snažil provést příslušné kroky a sám jsem na toto téma s Wulpin Zivrilovou zavedl řeč. Navrhl jsem jí dvě možnosti - možnost, že Lombien tedy dostane příjmení své matky, nebo možnost v tomto případě vhodnější, že lovec Lambard zjistí rodové jméno svých předků a ať už bude jakékoli, dá jej své, doufám, milované dceři a potažmo alespoň své ženě Wulpin, když už se za něj snad sám stydí a bylo by skvrnou na cti jeho vznešené a svobodomyšlné osobnosti. Dítě by dle mého názoru však v žádném případě nemělo trpět hříchy či snad vrtochy svých rodičů. Jaké ale bylo mě překvapení z odpovědi, kterou mi dala Wulpin. Sama o tomto problému věděla a chtěla jej řešit. Když její milovaný muž popřel existenci jména svých předků, rozhodla se zcela pochopitelně pro to, aby se tedy Lombien jmenovala Zivrilová. Do tohoto vnitřního problému rodiny se však ze mně nepochopitelných důvodů zamíchal starosta obce, pan Darlen Moorhedd, který nevím jakým právem zakázal Wulpin Zivrilové takto

učinít. Nejsem sice občanem Liscannoru, ale božové sud'ťe, jestli starostenskému úřadu přísluší právo o takovýchto věcech vůbec rozhodovat a diktovat, jak se to či ono novorozeně bude jmenovat. Je chybou, že se Wulpin Zivrilová proti takové nehoráznosti neohradila, možná k tomu však přispěla notoricky známá laxnost přístupu jejího chotě k jakémukoli dění ve vsi. Ale já, jakožto řídící školy, cítím nutnost se proti takovému zvláštnímu postupu vůči bezbranným dětem postavit. Dobře vím, že mne pan Moorhedd může na základě těchto řádků odvolat, ale v případě, že v obci, kde škola stojí, bude docházet z úřední moci k prokazatelnému, byť nepřímému, ubližování dětem, nebudu stejně schopen svou funkci dále vykonávat. Pevně věřím, že pan Moorhedd veřejně uzná svou chybu, omluví se Lambardově rodině a podnikne rychlé kroky k nápravě škod jím způsobených.

Rhandir Hekhlem, řídící školy

Stížnost na pana Lambarda, manžela Wulpin Zivrilové

Adresováno panu Darlenu Moorheddovi, sedmému starostovi Liscannoru

Vážený pane starosto,

vzhledem k mému krajnímu rozhořčení nad počínáním jednoho ze svých sousedů, pana Lambarda z domu Zivrilova, podávám na něj udání pro nekontrolované pytláctví prováděné v okolních lesích. Doufám, že rychle učiníte přítrž jeho nepovolenému způsobu obživy a vyřešíte celou záležitost sám, aby dobré jméno Liscannoru nemuselo být vláčeno špínou na příslušných místech v Nurnu.

Pana Lambarda jsem poznal v Nové Tehale někdy v roce 1050. Už tehdy byl povoláním lovec, lov byl zcela prokazatelným a jediným způsobem jeho obživy. Věřím, že byl v tamním kraji k provozování takového povolání místními úřady oprávněn, nicméně to není jádrem sporu. Úvodem bych chtěl říci, že je holou pravdou, že jsem z celkem pochopitelných a velmi osobních důvodů zapřísáhlým nepřítelem lovu, tedy

takového, který není určen k vlastní potřebě, ale který je provozován za účelem následného prodeje přebytků, popř. jeho ještě horší varianty, kdy je výsledkem neukojené touhy po zabíjení a hojné přebytky z něj plynoucí prostě shnijí. Skutečností zůstává, že pan Lambard se svým povoláním nikdy netajil a po sňatku s Wulpin Zivrilovou, kdy se přiznal do Liscannoru a získal občanství, jej neváhal provozovat dál. A lov v lesích nad Liscannorem provozuje dodnes. Odhlédnu-li od skutečnosti, že jsem Lambarda v lese s kořistí sám několikrát potkal a pomínu-li i výpověď pana Yalla Reblleda o lovcově dni, popřípadě svědectví dalších obyvatel vesnice, pak prostý a nezvratný fakt o neskrývaném pytláctví přiznává a ještě se jím pyšní on sám. Je to Lambard-Lovec, tak si ve své zaslepenosti nechá říkat. Jeho žena Wulpin také povolání manžela otevřeně přiznává, ovšem s tím, že prý loví pro svoji potřebu. K víře v tato slova by byla zapotřebí opravdu velká dávka naivity. Příběh lze tedy shrnout několika stručnými větami: Lambard je povoláním lovec. Lovec loví zvěř. Úlovek lovcí přináší obživu. To, že někdo zastřelí smru, z něj ještě nedělá lovce.

Každý normální člověk, má-li hlad, jde a koupí maso na trhu. Za peníze. Ty zřejmě pan Lambard nepotřebuje. Zastřelí zvíře, maso sní, ze surové kůže si ušije spodky, v zimě má kožešinu na kabát, z několika plátů zrobí vkusný stan, sušené šlachy místo nití. I nádobí se dá funkční vyrobit a z kosti příbor - sám si takové věci po večerech občas vyrábím. Jak prosté. Jenže Lambard takový život nevede. Má rodinu, bydlí v domě, obléká se jako ostatní. A loví zvěř, aniž by měl jakékoli povolení. Je třeba si uvědomit, že z lovce, kterému lov není povolen, se stává pytlák. A pytláctví je v každé rozumné zemi zakázáno. Kdyby každý z důvodu spochybnosti provozoval pytláctví, asi by brzy nebylo co ulovit.

Veškerá půda v království, včetně lesů a zvěře v nich, pokud není v soukromých rukou, je vlastnictvím státu a krále. Není možné si cokoli brát a nic nedávat. A okrádá-li někdo Gwendarron či kohokoli jiného, měl by být po zásluze souzen a potrestán. Vzhledem tomu, že pytlák Lambard je občanem Liscannoru, staví obec do špatného světla, když je protizákonné počínání takového člověka tolerováno a přehlíženo. Je to stejné, jako kdybych se já sám prohlásil lovcem, na obecním rybníčku chytal ryby a ty pak prodával na tržišti v Nurnu. To byste mě asi, pane starosto, pěkně hnál. Proto vás žádám, abyste pytlákovo počínání rázně zakázal nebo zbavil Liscannor jeho přítomnosti. Věřím, že chápete důvody mé nevole a prokážete se jako muž,

jemuž leží pověst obce na srdci. Byl bych velmi nerad, aby se tato nepříjemná věc řešila na vyšších místech, než je vaše úřadovna.

Klabzej Myšilov, strážce Janternu

Starostenská kniha

S funkcí starosty se mi do ruky dostala i kniha zaznamenávající stavby, narození a některá úmrtí v obci Liscannor. Z mnoha kusů papírů jsem pomal lepil nákresy obydlí liscannorských občanů a dával tak dohromady jednotný celek-starostenskou knihu.

Bohůmžel, jsem zjistil, že některé plány staveb chybí. Tímto žádám, aby níže jmenovaní dodali alespoň náčrtky s pořizovací cenou (nejlépe i cena vybyvení a v jaké třídě luxusu se nábytek atd. pohybuje), když nesvedou nic lepšího. Jsou to:

čp.23 Klabzej Myšilov - hrázdné stavení
čp.27 Wulpin Zivrilová - kamenný dům
čp.29 vdova po Melchyzedechovi - cihlový dům
čp.30 Arkus Dettor - kamenná nora
čp.33 Yall Rebled - kamenný dům
čp.34 Viola Pelouchová - neznámý dům

Dále bych žádal o dodání pořizovací ceny a ceny vybavení u těchto občanů (samozřejmě všichni výše jmenovaní):

čp.26 rodina Moskytova
kamenný dům
čp.24 rodina Lynhaardova
kamenný hrádek
čp.16 rodina Nórienská
hrázdné stavení

Dále bych chtěl požádat Lúina Nórienského, obecního hrobníka, zda-li by nezjistil, kdo byl pohřben na obecním hřbitově po Mugzašovi a Astóriovi.

Dostane-li se mi žádaného, bude starostenská kniha opět v naprostém pořádku. Předem děkuji.

Darlen Moorhed,
sedmý starosta liscannorský

Liscannorské obecní a majetkoprávní zákony

Úvod

Na následujících řádcích bychom chtěli ujednotit existující vyhlášky a usnesení ve věcech obecního a dědického práva o nové úpravy a doplňky.

Práva a povinnosti starosty

Obecné

- Starostenský úřad je úřad volený na dobu v trvání tří let. Starostou či zástupcem, popř. jinou vybranou osobou je vypracován seznam voličů a možných kandidátů. Kandidující v případě, že svoji kandidaturu potvrdí, mají prostor promluvit. Volba probíhá jednokolovým **veřejným** hlasováním, kdy pořadí voličů je určeno postupným losem. Platí, že kandidát na post může volit sám sebe a kdokoli se také může zdržet hlasování. Starostou se stává ten, kdo obdrží prostou většinu hlasů. Vyjde-li vítězně více kandidátů, probíhá druhé kolo hlasování, z něhož jsou tito vyjmuti (Volič nemá právo volit svoji vlastní osobu). Pouze v případě, že právoplatní voliči jsou právě dva, určuje se vítěz losem, popř. dohodou.
- V okamžiku nástupu do funkce starosta přebírá starostenskou knihu.
- Starosta zastává vrcholnou správní funkci v obci, z níž vyplývají níže uvedené povinnosti a práva.
- Starostenský úřad je neplacená funkce.
- Starostenský mandát zaniká vypršením volebního období, úmrtím, složením funkce nebo sesazením. Starosta může být sesazen přímým hlasováním popř. peticí, v níž se pro jeho odvolání vysloví nadpoloviční většina občanů (s právem volit). Zároveň se tímto odvoláním bezprostředně vypisují nové volby.

Povinnosti

- Starosta je místním zástupcem státní moci. Z tohoto titulu je pořízen odpovědností radnici královského města Nurn a povinován věrností králi.
- Starosta je povinen vést a udržovat starostenskou knihu; t.j. úplnou evidenci domů, obyvatel, občanů, obecních funkcí a zvláště pak průhledný stav a pohyby obecní pokladny. Takovéto informace musí být kdykoli občanům předloženy na požádání k nahlédnutí.
- Starosta je povinen o aktuálním dění v obci občany pravidelně písemně informovat (např. na

stránkách občasníku Lyškánora).

4. Starosta je přímo zodpovědný za pověst a čest obce
5. Starosta je povinen v případě nepřítomnosti ve vesnici určit svého zástupce, který má dočasné rozhodovací pravomoci.
6. Starosta vyřizuje pozůstalostní řízení.

Práva

1. Starosta má právo udělovat a odebírat občanství dle svého uvážení.
2. Starosta uděluje právo na stavbu domu a může rozhodnout o jeho umístění, popř. dalších limitech.
3. Starosta má právo kohokoli v vesnici vykázat. V případě, že tento vlastní na území obce soukromý majetek, který není schopen odvézt (např. dům, pozemek), je starosta povinen dotyčného vyplatit ve výši, za kterou dle úředních záznamů tento danou věc pořídil. Dále je povinen dotyčnému poskytnout desetidenní lhůtu na vyklizení nemovitosti. V této lhůtě musí být ze strany úřadu splaceny veškeré pohledávky.
4. Starosta může libovolně nakládat s obecní kasou podle svého nejlepšího uvážení.
5. Starosta má právo jmenovat a odvolávat kohokoli do obecní funkce (hrobník, rybníkář, řídící školy apod.) a tohoto dle svého uvážení vyplácet z obecních peněz.
6. Starosta má právo libovolně nakládat s tzv. „mrtými stavbami“. Tím se rozumí stavení, které je neuváděno delší dobu než jeden rok.
7. Starosta má právo v doprovodu minimálně dvou občanů vniknout do opuštěného domu.

Volební právo

1. Starostou obce smí být zvolen pouze ten, kdo má liscannorské občanství, vlastní na území obce dům (alespoň srub) a byl alespoň jedenkrát členem Nurnské družiny.
2. Starosta má právo volit ten, kdo má liscannorské občanství a byl alespoň jedenkrát členem Nurnské družiny.

Další obecné zákonitosti

1. Každý, kdo se rozhodne v obci usadit, musí splnit přihlašovací povinnost u starosty obce, jinak může být považován za vetřelce.
2. Občanství se automaticky přenáší na právoplatnou manželku nebo manžela a také na jejich potomky žijící v Liscannoru, je-li alespoň jeden z nich jejich biologickým rodičem. To ale neznamená, že občanství nemůže být starostou zrušeno.

Dědictví

1. Při úmrtí liscannořana se dědické záležitosti řeší takto. Existuje-li závěť, musí být starostou bezprostředně do posledního bodu vykonána za přítomnosti svědků z řad občanstva.
2. Zůstal-li nějaký majetek, popř. neexistuje-li prokazatelně závěť, přechází veškerý majetek na nejbližšího příbuzného v tomto pořadí: manžel/ka, potomci od nejstaršího dále. Pokud nikdo takový není, spadá rozhodnutí o osudu majetku do pravomoci starosty obce.

Roku 1053 vypracovali:

*Yall Reblled z Hedu, pomocný učitel tělopružby
Klabzej Myšilov, strážce Janternu*

Stávající platné vyhlášky v obci Liscannor

1. Arkussi Dettorovi je pod pohružkou vyhoštění z obce zakázán pohyb s výbušninami a třaskavinami jakéhokoli druhu na území obce, zejména v okolí obecní školy. Toto je navíc zakotveno smluvně.
2. Je zakázáno provádět rybolov na obecním rybníčku osobám, které trvale nežijí v obci.
3. Následující obecní funkce mohou nárokovat pro potřeby funkcí vymezené na liscannorské pokladně 1.000 zlatých ročně: řídící školy, hrobník a rybníkář. Osoba funkcí odpovědná musí vést důsledné záznamy o vynakládání této částky.
4. Je zakázáno zvracet, močit a jinak znečišťovat starožitná sousoší, lemující vchod hostince U hrocha, jakož i jiná místa uvnitř i v okolí. K tomuto účelu je nařízeno používat místa k tomu účelu zřízeného - suchého záchodku za krčmou.
5. Komukoli z rodu Ardasanských je zakázán pobyt na území obce.

Novinky liscannorské

Darlen Moorhed

Navazuji na tradici novinek liscannorských, jež, dle mého pátrání, v zaprášených listech pergamene starších výtisků, započal Lynhaard z Rugormu roku 1035 v měsíci hodovanu, jakožto čtvrtý starosta této obce. Je možné, že se novinky objevily již o rok dříve, protože mě některá vydání scházejí. Tímto bych chtěl požádat ty, jenž mají všechna čísla liscannorského občasníku, abych si mohl doplnit znalosti o dění v družině v dobách, kdy jsem o

Nurnské družině mnoho nevěděl. Jednalo by se o čísla 7, 13 až 15. Naopak, schází-li někomu čísla 3, 6, 26 a 29, mohu je nabídnout, protože je mám dvakrát.

Po Lynhaardovi byl starostou zvolen Krochta Moskyt z Bažiny, který si ve své funkci vedl navýsost dobře a byl ještě dvakrát zvolen na post starosty. Jistě by v čele obce stál ještě několik let, ale koncem roku 1048 zemřel pod prokletým Soyovým hradem. Po Krochtovi byl zvolen Burbbag, syn Šakův, ale již na období tří let, místo předchozích čtyř. Mé zvolení se uskutečnilo 20. ponovoroku 1052 a jsem již sedmým liscannorským starostou.

Ale teď již k novinkám.

1) Po smrti Bukvoje Drapláka, strůjce Mondragonského atentátu v roce 1033, jsme si s Burbbagem, Harezem a Pěnipírkem udělali zasloužený výlet do Karwellu do podniku U radosti. Pěnipírko zde propadl hráčské vášni a málem prohrál i poníka, na kterém přijel. Harez vyhrál první cenu večerní loterie, stejně jako při naší minulé návštěvě.

2) V polovině předradostin jsme vyrazili do Naglinské oblasti získat podivné květiny, vykvétající o Barnužině noci (přesněji o poslední půlnoci před slunovratem) v bažinách. V kraji plném strašidel jsme se vydali do opuštěného domu jakési čarodějky. Dům však byl semeništem nejrůznějších oblud a nestvůr. V tomto domě zemřel Burbbag. Podlehl obrovskému kamennému minotauru, který sestoupil ze svého podstavce, ač se před tím jevil jako obyčejná socha. Jeho tělo leží pod hrubým balvanem s tesaným jménem a letopočtem na liscannorském hřbitově. O pohřeb se postaral Luin, prvorozený Páinův syn, jenž se též stará o celý hřbitov. Dalším úmrtím v družině byla smrt hobitího poplety Kryšpína Pěnipírka. V bažinách podlehl jedinému mocnému úderu bahenního netvora, který jeho tělo stáhl zpět do bažiny.

3) Veselejší zprávou je svatba Yalla z Hedu s dcerou mlynáře od rybníka Brčika v Naglinské oblasti, s Vavřinkou. Svatba byla skromná, účastila se jí většina obce i oba rodiče nevěsty. Tímto přeji hodně štěstí a dlouhý život.

4) Další část se týká školy. Na podzim 1052 poprvé šla do školy Nilien Linfalasová. Nilien s Nariou Moskytovou a Gorym Chinským byli jedinými žáky pana Rhandira. Gory obecní školu v tomto roce již opustil a v jeho židli zasedl Eonn Zivril.

5) Viola Pelouchová ze Sillu dostala po výpravě na magické květiny občanství a v létě započala se stavbou domu. Do svého rozestavěného domu vzala černou družku zesnulého Burbbaga i se synem Burbunem, kterou jsem vystěhoval z Burbbagova domu, protože jí dům nepatří a jako pouhá družka nemá na dům nárok. Odstupné ve výši pěti tisíc zlatých dostala, aby se mohla usadit, kde bude chtít, a aby nemusela pracovat a mohla vychovávat svého syna alespoň do doby, kdy se o sebe Burbun dokáže postarat sám. Že Mija (nebo Maja) žije u Violy, je věc hobitky.

6) Další stavba přibýla u Myšilovovy chatrče. Jedná se o chlívěk pro prasata, která s Myšilovem žila po dvě léta ve stejné místnosti. Někteří dobrodruzi však tvrdí, že se stěhovat bude liscannorský druid a dům přenechá prasatům. Není to samozřejmě pravda. Myšilov žije již v čistém domě a pomalu přestává smrdět.

7) V Liscannoru jsou dvě volná stavení. Je to již zmiňované stavení po Burbbagovi. Jedná se o poměrně malý srub, který však má rozsáhlé kamenné podzemí. Dále se jedná o Pěnipírkův hladký srub se dvěma velkými místnostmi a kuchyní, vše je zařízené a dům prodléval před rokem a půl velkou opravu.

Otevření obchodu s towarem rozličným

Je tomu již několik let co zemřel můj manžel Krochta Moskyt. Časy, které následovaly byly smutné a bolestné. Leč každá bolest jednou přebolí a člověk pokud nechce chřadnout a utápět se ve vzpomínkách musí se po nějaké době odprostit od vzpomínek a začít žít opět normálním plnohodnotným životem. Nechci skončit jako většina liscannorských vdov, které se smrti svých manželů uzavřely do sebe a pouze se staraly o děti. Proto jsem se rozhodla, že peníze, které mi zbyly po mém manželovi využiji jednak na plnohodnotné vzdělání mých dětí a také na zřízení obchůdku v mém domě, kde hodlám prodávat všechny věci, které potřebuji dobrodruzi na svých výpravách. Jsem přesvědčena, že manžel by měl z mého počínání radost a jistě by ji schválil. V obchodnické živnosti mi budou pomáhat mé děti symové Allen, Gerllod a dcera Naria, každé dle svým možnostmi.

Obchod se jednak na počest mého manžela i z důvodů zcela přirozených bude jmenovat U Moskyta. Bude zřízen v přízemí našeho

domu č.p. 26 nalevo od hlavního vchodu. Vždy v úterý se budou doplňovat zásoby a dovážet věci o které bude zájem. Na skladě bude vše co takový dobrodruh na svých cestách může potřebovat a co mu umožní přežít i ukrátkit dlouhou chvíli. Součástí obchodu bude i vyhrazené místo, kde budou lidé moci prodávat i své vlastní věci. Při zřizování obchodu jsem narazila na poměrně závažný problém. V okamžiku, kdy jsem si chtěla zažádat o povolení zřízení živnosti, zjistila jsem, že není přítomen nikdo kdo by mi dané povolení vystavil. Starosta pan Moorhed odjel neznámo kam a nepověřil nikoho svým zastupováním. Vzhledem k tomu, že nemám nejmenší ponětí, kdy se vrátí a čas plyne, rozhodla jsem se zřídit obchod bez příslušného svolení s tím, že povolení mi snad bude uděleno dodatečně, neboť se jedná o všeobecně prospěšnou věc.

Seznam nabízeného tovaru

Krosna vyztužená s řemením
Torna velká, kožená
Torna střední, kožená
Pytel na záda, kožený
Pytel na záda, plátěný
Torna malá k pasu, kožená
Kapsa na lektvary (5ks) k pasu, kožená
Kapsa na lektvary (10ks) k pasu, kožená
Pytlík na peníze, kožený
Pouzdro na mapy (tubus)
Popruhy, řemení, opasky
Tlumok kožený
Tlumok plátěný (žebadlo)
Deka plstěná
Spací vak (zevnitř kožešina, vně nepromokavá kůže)
Pokrývka prošívaná
Kožené obaly se zdrhovací tkanicí
Plátěný nepromokavý přístřešek pro 1 osobu
Houně těžká
Plášť z nepromokavé kůže
Klobouk se širokou střežnou
Hučka kožešinová
Kožich těžký z beraniny
Rukavice kožešinové
Rukavice kožené jezdecké, velmi elegantní
Palčáky plstěné
Kožešinové válenky
Kamaše kožené
Kamaše plátěné
Fusekle teplé
Šátek velký
Sněžnice
Nátepník kožený
Lucerna obyčejná
Lucerna s okenicemi (zlodějka)

Obal kožený na lucernu
Svíčka vosková (10ks)
Louče (10ks)
Pochodeň (5ks)
Olej do lucerny na svícení (20mn)
Olej na údržbu kovu (10mn)
Olej na kůži (10mn)
Troud na podpal
Křesadlo
Lupa
Měch kožený
Provaz z konopí (5 sáhů)
Kožená šňůra tlustá (5 sáhů)
Kožená šňůra tenká (2 sáhy)
Kožená brašna na pergameny, knihy a psací potřeby
Pergamen (10 listů)
Brk na psaní, husí (5ks)
Lahvička inkoustu (1mn)
Břidlicová tabulka
Olívko (3ks)
Truhla malá dřevěná
Truhla velká dřevěná
Zrcátko
Láhev skleněná
Flakónek skleněný
Hřebek kostěný
Džber
Kotlík na vaření
Pánev na smažení
Plechový hrnek
Miska dřevěná na pokrm
Příbor (vidlice, nůž, lžice)
Karty hrací
Kostky hrací
Fajfka
Kladivo
Hřeby různých velikostí
Sekerka na dřevo
Sekáček na porcování masa
Brousek
Srp na trávu
Nůž lovecký
Látací a šicí potřeby (sada)
Rybářský prut
Síť rybařská
Sedlo jezdecké kompletní
Sedlo jezdecké těžké kompletní
Sedlo na poníka

Vzhledem k tomu, že na výpravu se většinou nechodí pěšky rozhodla jsem se i pro chov koní, který kdysi plánoval můj manžel. Za tímto účelem jsem nechala vybudovat prostornou stáj a výběh. V současné době jsou k mání tato zvířata:

- 1. Hřebec jezdecký, černé barvy, gorganský chov
- 2. Klisna jezdecká, bílá barva, gorganský chov
- 3. Hřebec válečný, grošák, gorganský chov
- 4. Hřebec jezdecký, mohutný vzrůst, darfellský chov!!!
- 5. Poník jezdecký, hřebeček, ryzák!!!
- 6. Poník jezdecký, klisna, grošovaná barva!!!

Všechny ceny jsou smluvní, výrazné slevy při větším odběru!!!
Seznam nabízeného tovaru se bude samozřejmě průběžně měnit a upravovat.

Attrien Moskytová

Pod čarou

Ctění čtenáři liscannorského občasníku. Vzhledem k vážným nedostatkům otištěným v minulém čísle (zejména nepříslušnému obsahu v záhlaví) nabízím všem, kteří projeví zájem, dodat verzi o tyto nedostatky oprostěnou. (Kl. Myš.)

OZNÁMENÍ

Karabas, řečený Vrána

Dávám všem na vědomost, že v osadě Vranigost na gwendarronském pobřeží se v mém nově postaveném domě otvírá „NÁLEVNA“. Nalézá se v prostorách sklepů pod budovou a vchod je ze západní strany od moře.

Tři sudy piva a jeden vína čekají na uvítanou.

Pacholci řezníka Jelita ml. přihnali na mez šest ovcí.

I lovec Lambard přislíbil pečené koroptve.

Slavnostní otevření se uskuteční, až se vrátíme z výpravy.

OZNÁMENÍ

Hledá se hospodyňka na výpomoc v šenku, kuchyni a v domácnosti. Ubytování zajištěno a plat až šest zlatých týdně.

Vážený pan Karabas, zvaný Vrána
elfí mudrc a učenec
Vranigost, gwendarronské pobřeží

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Klabzej Myšilov, strážce Janternu*